

Tung rytmik

Musiken till Anders Rönnlunds videoinstallation som nu visas i Stallet, Ekeby Qvarna nya utställningsrum, hamrar tungt, monotont. Liknar de ljud som åstadskomms när det pålas för nybygge. Rytmiskt som en tung andning bär musiken bilden genom en nio minuter lång resa.

Det är en färd i minne och glömska Anders Rönnlund iscensatt, en fysisk förflyttning på europeiska motorvägar i mörker och dimma, med tung mötande trafik och med vägbelysningen som pärlband över landskapet. Men det är också på samma gång en inre resa i det minnesalbum som är på en gång personligt och allmängiltigt, resan från barndomen till vuxenvärlden. Plötsligt bryts illusionen genom en dubbelexponering av ett familjefoto: en vuxen kvinna med två barn som sakta glider bort igen efter att för en stund återkallats på scenen av minnets kraft. Så följer en sekvens skyddslösa små larver krälände i lövverk eller dubbelexponerade på vackra gamla husfasader. Och verket avslutas med en tredje del, där kameran åker med ett gammalt ånglok i ett okänt landskap.

Slutvinjettet är kanske nyckeln till hela Rönnlunds verk: lokföraren tittar ut från sin förarhytt och ser tillbaka på den tillryggalagda sträckan.

Anders Rönnlund har tidigare visat sig vara en utomordentligt självständig konstnär med ett alldeles eget förhållningssätt till såväl motiv som tekniker. Mestadels har han arbetat med skulpturala installationer. Här tar han steget in på den europeiska videokonstmarknaden med ett verk som i komplexitet och betydelse inte står de främsta nordiska videoverken efter.

Till Spanien

I november ska Anders Rönnlund delta i den stora konstbiennalen där Ekeby Qvarns Luciano Escanilla är en av kuratorerna. Det skulle inte förvåna om detta kommer att innebära det verkligt stora genombrottet för Anders Rönnlund. Till 26 september är det dock Uppsalaborna som har möjlighet att se hans nya verk och samtidigt lära känna den nya utställningslokalen ute vid Ekeby Qvarn. Bättre upptakt än Rönnlunds tunga, dramatiska verk kunde den vackra stallbyggnaden knappast ha fått.

Cristina Karlstam

Uppsala Nya Tidning 11 september 1999